

КОНВЕНЦИЯ

СЪСТАВЕНА НА ОСНОВАНИЕ ЧЛЕН К.3 ОТ ДОГОВОРА ЗА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ, ЗА ВЗАИМОПОМОЩ И СЪТРУДНИЧЕСТВО МЕЖДУ МИТНИЧЕСКИТЕ АДМИНИСТРАЦИИ

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СЕ СТРАНИ по настоящата конвенция, държави-членки на Европейския съюз,

КАТО СЕ ПОЗОВАВАТ на акта на Съвета на Европейския съюз от 18 декември 1997 г.,

КАТО ПРИПОМНЯТ необходимостта да се засилят ангажиментите, съдържащи се в Конвенцията за взаимопомощ между митническите администрации, подписана в Рим на 7 септември 1967 г.;

КАТО ОТЧИТАТ отговорността на митническите администрации на митническата територия на Общността, и по-специално на нейните входни и изходни пунктове, за възпрепятстване, разследване и преследване на нарушения не само на правилата на Общността, но също и на националните закони, особено за случаите, обхванати от членове 36 и 223 от Договора за създаване на Европейската общност;

КАТО ОТЧИТАТ сериозната заплаха за общественото здраве, морал и сигурност, която представлява нарастващият незаконен трафик от всякакъв вид;

КАТО ОТЧИТАТ, че следва да се регулират отделните форми на сътрудничество, включващи презгранични действия за предотвратяване, разследване и преследване на някои нарушения, както на националното законодателство на държавите-членки, така и на митническите наредби на Общността, както и необходимостта тези презгранични действия да се осъществяват винаги съобразно принципите за законност (съгласуваност със съответния действащ закон в засегнатата държава-членка и с разпоредбите на митническите ѝ органи), за субсидиарност (предприемането на подобни мерки следва да се извършва само когато е ясно, че други по-незначителни действия са неуместни) и за пропорционалност (машаба и продължителността на действията да се определят като се има предвид сериозността на предполагаемото нарушение);

С УБЕЖДЕНИЕТО, че е необходимо засилване на сътрудничеството между митническите администрации, чрез определяне на процедурите, по реда на които те могат да действат съвместно и да обменят данни свързани с незаконния трафик;

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че в ежедневната си работа митническите администрации трябва да прилагат, както разпоредбите на Общността, така и националните разпоредби, и следователно възниква очевидна необходимост да се гарантира оптимално паралелно развитие на разпоредбите за взаимопомощ и сътрудничество в двата сектора,

СЕ ДОГОВОРИХА ЗА СЛЕДНОТО:

ДЯЛ I

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Обхват

1. Без да накърняват правомощията на Общността, държавите-членки на Европейския съюз си осигуряват взаимопомощ и сътрудничество чрез техните митнически администрации, с оглед да:

- предотвратяват и разкриват нарушения на националните митнически разпоредби, и
- преследват и наказват нарушения на митническите разпоредби на Общността и на националните митнически разпоредби.

2. Без да накърнява разпоредбите на член 3, настоящата конвенция не засяга разпоредбите, прилагани в областта на взаимопомощта по наказателноправни въпроси между съдебните органи, както и по-благоприятни разпоредби в двустранни или многостранни споразумения между държавите-членки относно сътрудничеството, както е предвидено в параграф 1, между митническите органи или други компетентни органи на държавите-членки, или договорености в същата област, постигнати на базата на еднакво законодателство или на специална система, определяща взаимното прилагане на мерки за взаимопомощ.

Член 2

Правомощия

Митническите администрации прилагат настоящата конвенция в рамките на предоставените им правомощия съгласно националните разпоредби. Нищо в настоящата конвенция не се тълкува като нарушаващо правомощията, предоставени на митническите администрации съгласно националните разпоредби по смисъла на настоящата конвенция.

Член 3

Връзка с взаимопомощ, предоставена от съдебните органи

1. Настоящата конвенция обхваща взаимопомощта и сътрудничеството в рамките на криминални разследвания относно нарушения на митническите разпоредби на Общността и на националните митнически разпоредби, по отношение на които запитващият орган има правоспособност по силата на националните разпоредби на съответната държава-членка.
2. Когато криминалното разследване се провежда от или под ръководството на съдебен орган, той определя дали искането за взаимопомощ или сътрудничество в тази връзка следва да се

представи на основание на разпоредбите, приложими за взаимопомощ по наказателноправни въпроси, или на основание на настоящата конвенция.

Член 4

Дефиниции

За целите на настоящата конвенция се приемат следните дефиниции:

1. “национални митнически разпоредби”: всички закони, подзаконови актове и административни разпоредби на държава-членка, чието прилагане е изцяло, или частично, в правоспособността на митническата администрация на държавата-членка, относно:

- презграничния превоз на стоки, които са обект на забрана, ограничения или надзор, по-специално по реда на членове 36 и 233 от Договора за създаване на Европейската общност;

- нехармонизирани акцизни мита;

2. “митнически разпоредби на Общността”:

- сборът от разпоредби на Общността, свързан с прилагане на разпоредби за управление на вноса, износа, транзита и престоя на стоки, търгувани между Общността и трети страни, както и между държавите-членки, в случай на стоки, които нямат общностен статут по смисъла на член 9, параграф 2 от Договора за създаване на Европейската общност, или стоки, подлежащи на допълнителен надзор или разследване с цел установяване на техния общностен статут;

- сборът от приети на равнище на Общността разпоредби в областта на общата селскостопанска политика и специфичните разпоредби, приети относно стоки, получени след преработката на земеделски продукти;

- сборът от приети на равнище на Общността разпоредби за хармонизиране на акцизните мита и за данъка върху добавената стойност при внос заедно с националните разпоредби за прилагането им;

3. “нарушение”: действия, противоречащи на митническите разпоредби на Общността или на националните митнически разпоредби, включително, *inter alia*:

- участие в, или опити за извършване на такива нарушения,

- участие в престъпни организации, извършващи такива нарушения,

- пране на пари, произхождащо от нарушенията, посочени в настоящия параграф;

4. “взаимопомощ”: предоставянето на помощ между митническите администрации, както е предвидено в настоящата конвенция;

5. “запитващ орган”: компетентният орган на държавата-членка, който отправя искане за помощ;
6. “запитван орган”: компетентният орган на държавата-членка до който е отправено искане за помощ;
7. “митнически администрации”: митническите органи на държавите-членки, както и други органи с правомощия да прилагат разпоредбите на настоящата конвенция;
8. “лични данни” цялата информация, отнасяща се до идентифицирано или подлежащо на идентифициране физическо лице; се счита за подлежащо на идентифициране, ако той или тя може да бъде идентифициран(а) пряко или косвено, *inter alia* посредством идентификационен номер или с един или повече специфични елемента, характерни със неговата (нейната) физическа, физиологическа, психологическа, икономическа, културна или обществена самоличност;
9. “презгранично сътрудничество” сътрудничество между митническите администрации през границите на всяка държава-членка.

Член 5

Централни отдели за координиране

1. Държавите-членки определят и назначават в митническите си органи един централен отдел (координационен отдел). Без да накърнява параграф 2, този отдел отговаря за получаване на всички заявления за взаимопомощ съгласно настоящата конвенция и за координиране на взаимопомощ. Отделът отговаря също така и за сътрудничество с другите органи, участващи в мерките за взаимопомощ по реда на настоящата конвенция. Координационните отдели на държавите-членки поддържат необходимия пряк контакт един с друг, особено с оглед на случаите, обхванати съгласно дял IV.
2. Дейността на централния координационен отдел не изключва, особено по спешност, пряко сътрудничество между други служби на митническите органи на държавите-членки. За ефикасност и последователност на действията си, централният координационен отдел се информира за всяко действие, включващо подобно пряко сътрудничество.
3. Ако митническите органи не са или не напълно компетентни по обработката на искане, централният координационен отдел препраща искането на компетентния национален орган и известява запитващия орган за това.
4. Когато поради правни или основателни причини, не може да се пристъпи към изпълнение на искането, координационния отдел връща искането на запитващия орган с обяснение на причините поради които искането не може да бъде обработено.

Член 6

Служители за свързка

1. Държавите-членки се договарят помежду си за обмена на служители за свързка за ограничени или неограничени срокове при взаимно договорени условия.
2. Служителите за свързка нямат правомощия за намеса в приемащата ги страна.
3. С оглед да популяризират сътрудничеството между митническите администрации на държавите-членки, служителите за свързка могат, при съгласие, или по искане на компетентните органи на държавите-членки, да имат следните задължения:
 - а) да насърчават и ускоряват обмена на информация между държавите-членки;
 - б) да предоставят помощ при разследвания, свързани с тяхната държава-членка или държавата-членка, която представляват;
 - в) да предоставят помощ при работата с искания за помощ;
 - г) да съветват и подпомагат приемащата ги страна при подготовката и извършването на презгранични операции;
 - д) всички други задължения, за които държавите-членки се споразумеят помежду си.
4. Държавите-членки могат да се договорят двустранно или многостранно относно условията по мандата и местоположението на служителите за свързка. Служителите за свързка могат да представляват интересите на една или повече държави-членки.

Член 7

Задължение за доказване на самоличността

Освен ако не е уточнено друго в настоящата конвенция, служители на запитващ орган, които присъстват в друга държава-членка за да упражняват правата си определени в настоящата конвенция, по всяко време са длъжни да представят писмен документ, установяващ самоличността и официалните им функции.

ДЯЛ II

ПОМОЩ ПРИ ИСКАНЕ

Член 8

Принципи на действие

1. С оглед предоставянето на помощ, изискана съгласно настоящия дял, запитаният орган, или компетентният орган, до който е отправено искането, процедира както, когато действа от свое име и за своя сметка, или при искане от страна на друг орган на неговата държава-членка. При тези си действия този орган прибегва до всички законни правомощия на негово разположение в рамките на националното му право, за да отговори на искането.
2. Запитаният орган разширява помощта си, за да обхване всички обстоятелства по нарушението, които имат отношение към предмета на искането за помощ, без при това да изисква друго допълнително искане. При наличие на съмнение, запитаният орган се свързва първо със запитващия орган.

Член 9

Форма и съдържание на искането за помощ

1. Исканията за помощ се представят винаги в писмен вид. Искането за помощ придружава от необходимите за изпълнението му документи.
2. Исканията по силата на параграф 1, съдържат следната информация:
 - а) запитващият орган, който отправя искането;
 - б) исканите мерки;
 - в) предметът и причината за отправяне на искането;
 - г) законите, правилниците и другите законови разпоредби, които се засягат;
 - д) колкото е възможно по-точни и изчерпателни данни за физическите или юридически лица, които са цел на разследването;
 - е) кратко изложение на съответните факти, с изключение на случаите, предвидени в член 13.
3. Искания се представят на официален език за държавата-членка на запитвания орган, или на език, приемлив за този орган.
4. При необходимост поради неотложност на ситуацията, се приемат и устни искания, но в тези случаи при първа възможност се потвърждават писмено.
5. Ако искане не отговаря на формалните изисквания, запитваният орган може да поиска то да бъде поправено или допълнено; междуременно могат да започнат мерките по отправеното вече искане.

6. Запитващият орган се съгласява да приложи определена процедура в отговор на искане, ако процедурата не противоречи на правните и административни разпоредби на запитваната държава-членка.

Член 10

Искания за информация

1. По искане от страна на запитващия орган, запитваният орган му съобщава цялата информация, която може да му позволи да възпрепятства, разкрие и преследва нарушения.
2. Съобщената информация се придружава от отчети и други документи, или заверени копия или откъси от такива, на които се основава тази информация, и които са притежание на запитвания орган, или пък са съставени или получени, за да се изпълни искане за информация.
3. При наличие на споразумение между запитващия и запитвания органи, упълномощени от запитващия орган служители могат, при условие, че са получили подробни инструкции от запитвания орган, да получат информация по силата на параграф 1 от службите на запитваната държава-членка. Това се прилага за цялата информация, произтичаща от документацията, до която имат достъп служителите на тези служби. Тези служители се упълномощават да вземат копия от упоменатата документация.

Член 11

Искания за надзор

При поискване от страна на запитващия орган, запитваният орган предприема според възможностите си специално наблюдение, или урежда специално наблюдение върху лица, за които съществуват сериозни основания да се смята, че са нарушили митническите разпоредби на Общността, или националните митнически разпоредби, или извършват или вече са извършили предварителни действия с цел извършването на такива нарушения. При поискване от страна на запитващия орган, запитваният орган извършва наблюдение върху места, транспортни средства и стоки, свързани с дейности, които са в разрез с гореупоменатите митнически разпоредби.

Член 12

Искания за проучване

1. Запитваният орган провежда, или урежда, по искане на запитващия орган, извършването на подходящи проучвания, свързани с операции, които представляват, или представляват нарушения за запитващия орган.

Запитваният орган съобщава резултатите от такива проучвания на запитващия орган. Член 10, параграф 2 се прилага *mutatis mutandis*.

2. При наличие на споразумение между запитващия и запитвания орган служители, назначени от запитващия орган могат да присъстват на проучванията, посочени в параграф 1. Проучванията винаги се извършват от служители на запитвания орган. Служителите на запитващия орган не могат по своя инициатива да поемат правомощията, дадени на служители на запитвания орган. Въпреки това, те имат достъп до средствата и документите, с които разполагат служителите на запитвания орган, с тяхното посредничество и единствено за целите на провежданото проучване.

Член 13

Нотификация

1. По искане на запитващия орган, запитваният орган, съобразно националните правила на държавата-членка, където е установен, нотифицира адресата или се грижи да бъде нотифициран за всички инструменти или решения, които произхождат от компетентните органи на държавата-членка, където е установен запитващият орган и, засягат прилагането на настоящата конвенция.

2. Исканията за нотификация, които упоменават предмета на инструмента или решението, които следва да се нотифицират, се придружават от превод на официалния език, или на един от официалните езици на държавата-членка, където е установен запитващия орган, без да се накърнява правото му да се откаже от подобен превод.

Член 14

Използване като доказателствен материал

Разкрития, сертификати, информация, документи, заверени автентични копия и други документи, получени в съответствие с националното им право от служители на запитвания орган и, предадени на запитващия орган в случаите на помощ, предвидени в членове 10 - 12, могат да се използват, като доказателствен материал в съответствие с националното право, от компетентните власти на държавата-членка, където е установен запитващият орган.

ДЯЛ Ш

СПОНТАННА ПОМОЩ

Член 15

Принцип на действие

Компетентните органи на всяка държава-членка са обект, както е определено в членове 16 и 17, на ограничения, наложени от националното им право, предоставят помощ на компетентните органи на други държави-членки без предходно искане.

Член 16

Надзор

Когато служи за предотвратяване, разкриване и преследване на нарушения в друга държава-членка, компетентните органи на всяка държава-членка:

а) според възможностите си провеждат, или са провели, специалното наблюдение, описано в член 11;

б) съобщават на компетентните органи на другите засегнати държави-членки цялата информация, с която разполагат, и по-специално, доклади и други документи, или заверени автентични копия от тях, или извадки, относно операциите, свързани с планирано или извършено нарушение.

Член 17

Спонтанна информация

Компетентните органи на всяка държава-членка изпращат незабавно на компетентните органи на други държава-членка цялата съответна информация, отнасяща се за планирани или извършени нарушения, и по-специално, информация относно засегнати стоки и нови начини и средства за извършване на подобни нарушения.

Член 18

Използване като доказателствен материал

Доклади за осъществен надзор и информация, получени от служители на една държава-членка и предадени на друга държава-членка по време на спонтанна помощ, предвидена в членове 15 - 17, могат да се използват като доказателствен материал в съответствие с националното право от компетентните власти на държавата-членка, получаваща информацията.

ДЯЛ IV

СПЕЦИАЛНИ ФОРМИ НА СЪТРУДНИЧЕСТВО

Член 19

Принципи на действие

1. Митническите администрации участват в презгранично сътрудничество в съответствие с настоящия дял. Те предоставят една на друга необходимата помощ посредством служители и организационна подкрепа. Исканията за сътрудничество по правило спазват формата на исканията за помощ в съответствие с член 9. При определени случаи, посочени в настоящия

дял, с разрешение от страна на запитвания орган, служители на запитващия орган могат да предприемат действия на територията на запитваната държава.

За координирането и планирането на презгранични операции отговаря централният координационен отдел в съответствие с член 5.

2. Презграничното сътрудничество по смисъла на параграф 1 се разрешава за случаите на предотвратяване, разследване и преследване на нарушения в случаи на:

а) незаконен трафик на наркотици и психотропни вещества, оръжия, амуниции, експлозиви, предмети с културна стойност, опасни и токсични отпадъци, ядрени материали, или материали или оборудване, предназначени за производството на атомно, биологично и/или химическо оръжие (забранени стоки);

б) търговия с вещества, включени в списъците на таблици I и II от Конвенцията на Организацията на обединените нации срещу незаконен трафик на наркотици и психотропни вещества и, предназначени за незаконно производство на наркотици (прекурсори);

в) незаконна презгранична търговия със стоки, подлежащи на данъчно облагане с цел избягване на данъчно облагане или получаване на неразрешени държавни плащания във връзка с вноса или износа на стоки, като размера на търговията и на свързания с нея риск за данъчно облагане и субсидии, е такъв, че потенциалните финансови разходи за бюджета на Европейските общности или на държавите-членки е значителен.

г) всякаква друга търговия със стоки, забранена от Общността или от националните правила.

3. Запитваният орган няма да бъде задължен да участва в специфични форми на сътрудничество, посочени в настоящия дял ако видът на предвиденото разследване не е позволен или не е предвиден в националното право на запитваната държава-членка. В този случай, запитващият орган има право да откаже, по същата причина, съответният вид презгранично сътрудничество, когато то е поискано от орган на запитваната държава-членка.

4. Когато се предвижда по реда на действащото местно законодателство на държавите-членки, участващите органи се обръщат към своите съдебни органи за одобрение на планираните разследвания. Когато компетентните съдебни органи дадат своето одобрение при определени условия и изисквания, участващите органи се задължават да осигурят спазването им при провеждане на разследванията.

5. Когато служители на държава-членка, участващи в разследване на територията на друга държава-членка по силата на настоящия дял, причинят щети в хода на действията си, държавата-членка на чиято територия са нанесени щетите, ги възстановяват в съответствие с националното си законодателство по начин, по който биха постъпили, ако същите щети са причинени от техни служители. Тази държавата-членка получава, възстановена от държавата-членка, чиито служители са причинили щетата, пълната сума, която тя е изплатила на жертвите, или на други упълномощени лица или институции,.

6. Без да накърнява упражняването на правата си спрямо трети страни, и независимо от задължението да възстанови щетите съгласно второто изречение на параграф 5, всяка държава-членка се въздържа, в случая, предвиден в първото изречение на параграф 5, от това да изисква възстановяването на размера на щетите, които е претърпяла от друга държава-членка.

7. Информация, получена от служители по време на презгранично сътрудничество, предвидени в членове 20 - 24 , може да бъде използвана, в съответствие с националното право и предмет на особени условия, определени от компетентните органи на държавата, където е получена информацията, като доказателствен материал от компетентните власти на държавата-членка, получаваща информацията.

8. По време на операциите, посочени в членове 20 - 24, служители с мисия на територията на друга държава-членка, се третират по един и същ начин, както и служители на тази държава относно нарушения, извършени срещу тях, или от тях.

Член 20

Действащо преследване

1. Служители на митническата администрация на една от държавите-членки, преследващи в своята страна лице, което е извършило едно от нарушенията, посочени в член 19, параграф 2, което би довело до екстрадиране, или е участвало в подобно нарушение, имат правомощия да продължат преследването на това лице на територията на друга държава-членка без предварително разрешение, когато това се налага от спешността на ситуацията, и поради тази причина не са могли да известят компетентните органи на другата държава-членка, преди влизането им на нейна територия, или когато съответните ѝ органи не са способни да пристигнат навреме на мястото, за да продължат преследването.

Не по-късно от пресичането на границата на държавата-членка, на чиято територия продължава преследването, преследващите служители се свързват с нейните компетентни органи. Преследването се прекратява веднага щом държавата-членка, на чиято територия то се извършва, поиска това. По искане от страна на преследващите служители, компетентните органи на съответната държава-членка задържат преследваното лице, за да установят самоличността му, или, за да го арестуват. Държавите-членки информират депозитарът на преследващите служители, за които се отнася настоящата разпоредба; от своя страна депозитарът информира другите държави-членки.

2. Преследването се осъществява съобразно следните процедури, определени от декларацията, предвидена в параграф 6:

а) преследващите служители нямат право да задържат;

б) при условие, че не е отправено искане за прекратяване на преследването и компетентните органи на държавата-членка, на чиято територия се извършва преследването не могат да се включат достатъчно бързо, преследващите служители могат да задържат преследваното лице,

докато служителите на упоменатата държава-членка, които трябва да бъдат информирани незабавно, могат да установят самоличността му или да го арестуват;

3. Преследване, осъществявано съобразно параграфи 1 и 2, се извършва по един от следните начини, определени от декларацията, предвидена в параграф б):

а) в район или по време на период, считано от пресичането на границата, които се установяват в декларацията;

б) без ограничение във времето и пространството.

4. Преследването спазва следните общи условия:

а) преследващите служители спазват разпоредбите на настоящия член и законите на държавата-членка, на чиято територия провеждат операцията си; освен това спазват и подадените им инструкции от компетентните органи на тази държава-членка;

б) когато преследването се извършва по море, доколкото операцията е в открито море или в специална икономическа зона, се съобразява с международното морско право, както е отразено в Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право, а когато се извършва на територията на друга държава-членка, се провежда в съответствие с разпоредбите на настоящия член;

в) забранява се навлизането в частни домове и места, които не обществено достъпни;

г) преследващите служители се отличават лесно, по униформа, или по лента на ръката, или чрез принадлежности, прикрепени на превозните им средства; забранява се използването на цивилни дрехи в комбинация с необозначени превозни средства без гореупоменатата идентификация; преследващите служители трябва по всяко време да могат да докажат, че действат в качеството си на официални служители;

д) преследващите служители могат да носят служебното си оръжие, освен когато:

i) запитваната държава-членка е съставила обща декларация, която забранява носене на оръжие на нейна територия; или

ii) изрично е решено обратното от запитваната държава-членка.

Когато служители на друга държава-членка имат право да носят служебното си оръжие, употребата му се забранява за всички останали случаи, освен при законна самоотбрана;

е) след задържане на преследваното лице, както е предвидено в параграф 2, буква б), преди предоставянето му на компетентните органи на държавата-членка, които са започнали преследването, лицето може само да бъде претърсено от съображения за сигурност; по време на прехвърлянето му могат да се използват белезници; предметите, които са в това лице могат да се конфискуват;

ж) след всяка една операция, упомената в параграфи 1, 2 и 3, преследващите служители се представят на компетентните органи на държавата-членка на чиято територия е извършена операцията, и се отчитат за изпълнените от тях задачи; при поискване от страна на тези органи те могат да останат на разположението им до пълно изясняване на проведената от тях операция; това условие се прилага дори и, когато преследването не е приключило с ареста на преследваното лице;

з) органите на държавата-членка, които са изпратили преследващите служители, при поискване от страна на органите на държавата-членка, на чиято територия е извършено преследването, подпомагат разследването след приключване на операцията, в която са участвали, включително и съдебни производства.

5. Лице, арестувано от компетентните органи на държавата-членка, на чиято територия е извършено преследването, след действие, предвидено в параграф 2, каквато и да е националността му, се задържа за разпит. Съответните правила на националното право се прилагат *mutatis mutandis*.

Когато лицето не е гражданин на държавата-членка, на чиято територия е арестувано, се освобождава не по-късно от шест часа след арестуването му, като в случая не се включват часовете между полунощ и 09:00 ч. сутринта, освен ако компетентните органи на съответната държава-членка не са получили под каквато и да е форма искане за временен арест с цел екстрадирането му.

6. При подписване на настоящата конвенция, всяка държава-членка изготвя декларация, в която определя процедурите по извършване на преследване на своя територия въз основа на параграфи 2,3 и 4.

Държава-членка може да замени по всяко време своята декларация с друга, при условие, че не ограничава приложното поле на предходната декларация.

Всяка декларация се съставя след консултации с всяка от заинтересованите държави-членки и с оглед постигане на равностойни договорености от тези държави.

7. Държавите-членки, на двустранна основа, могат да разширят приложното поле на параграф 1 и да приемат допълнителни разпоредби по прилагането на настоящия член.

8. Когато депозират правните си инструменти по приемане на настоящата конвенция, държавите-членки имат право да декларират, че те не са обвързвани от настоящия член, или от част от него. Такава декларация може да бъде оттеглена по всяко време.

Член 21

Презграничен надзор

1. Служители на митническата администрация на държава-членка, които държат под наблюдение в своята страна лица, за които има сериозни основания да се счита, че са замесени в нарушения, посочени в член 19, параграф 2, могат да продължат надзора си на територията на друга държава-членка, когато последната е разрешила презгранично наблюдение в отговор на искане за помощ, което е било представено предварително. Към разрешението могат да бъдат приложени условия.

Държавите-членки информират депозитара за служителите, по отношение на които се прилага настоящата разпоредба; от своя страна депозитарът информира другите държави-членки.

При поискване, наблюдението се възлага на служители на държавата-членка, на чиято територия се извършва.

Искането, посочено в алинея 1 се изпраща до определеният и назначен от всяка държава-членка орган, който има право да отпусна поисканото разрешително или да предаде нататък искането.

Държавите-членки известяват депозитара на определеният за тази цел орган; от своя страна депозитарът информира другите държави-членки.

2. Когато, поради особено неотложни причини, не позволяват да бъде поискано предварително разрешение от друга държава-членка, провеждащите наблюдението служители се допускат за продължаването му зад граница за лица, за които има сериозни основания да се счита, че са замесени в нарушения, посочени в член 19, параграф 2, при условие, че са спазени следните условия:

а) компетентните органи на държавата-членка, на чиято територия продължава наблюдението, се известяват незабавно след пресичане на границата ѝ, по време на самото наблюдение;

б) незабавно се представи искане съобразно параграф 1, в което се посочват основанията за пресичане на границата без предварително разрешение.

Наблюдение се прекратява незабавно след като държавата-членка, на чиято територия се провежда, изиска прекратяването му, след нотификацията, посочена в буква а), или искането, посочено в буква б), или когато разрешението не е получено до пет часа след пресичане на границата.

3. Наблюдението, посочено в параграфи 1 и 2 се извършва само и единствено като се спазват следните общи условия:

а) провеждащите наблюдението служители спазват разпоредбите на настоящия член и законите на държавата-членка, на чиято територия провеждат операцията си; освен това задължително спазват подадените им инструкции от компетентните органи на тази държава-членка;

б) с изключение на ситуации, посочени в параграф 2, служителите представят по време на наблюдението си, документ сертифициращ, че им е било предоставено разрешение;

в) провеждащите наблюдението служители могат по всяко време да представят доказателство, че действат като официални лица;

г) преследващите служители могат да носят служебното си оръжие, освен когато:

i) запитваната държава-членка е съставила обща декларация, която забранява носене на оръжие на нейна територия; или

ii) изрично е решено обратното от запитваната държава-членка.

Когато служители на друга държава-членка имат право да носят служебното си оръжие, употребата му се забранява за всички останали случаи, освен при законна самоотбрана;

д) забранява се навлизането в частни домове и места, които не са обществено достъпни;

е) провеждащите наблюдението служители не могат нито да проверяват, нито да задържат лицето под наблюдение;

ж) всички операции подлежат на отчет, представян пред органите на държавата-членка, на чиято територия са извършени; извършващите операции служители могат да бъдат заставени да се представят лично;

з) органите на държавата-членка, които са изпратили преследващите служители, при поискване от страна на органите на държавата-членка, на чиято територия е извършено преследването, подпомагат разследването след приключване на операцията в която са участвали, включително и съдебни производства.

4. Държавите-членки могат, на двустранно ниво, да разширят приложното поле на настоящия член и да приемат допълнителни разпоредби при прилагането му.

5. Когато депозират правните си инструменти по приемане на настоящата конвенция, държава-членка може да декларира, че не е обвързвана от настоящия член или от част от него. Такава декларация може да се оттегли по всяко време.

Член 22

Контролирана доставка

1. Всяка държава-членка осигурява при поискване от друга държава-членка, контролирана доставка през територията си, когато се извършва в рамките на криминални разследвания при престъпления, обуславящи екстрадиция.

2. Решението за извършване на контролирана доставка се взема от компетентните органи на запитваната държава-членка за всеки отделен случай, като надлежно вземат предвид националното право на тази държава.

3. Контролираните доставки се извършват в съответствие с процедурите на запитваната държава-членка. Компетенцията за действие и за директни операции остава в правомощията на компетентните органи на тази държава-членка.

Запитваният орган поема контрола върху доставката, когато стоките пресичат границата, или за да се избегне прекъсването на надзора, на определено договорено място за предаване. По време на почивки при самото превозване, същият орган осигурява съхраняването на стоките под постоянен надзор, по начин позволяващ по всяко време арестуване на проникнали незаконно до стоките лица, както и конфискация на самите стоки.

4. Пратки, за които е договорена контролирана доставка, могат със съгласието на заинтересованата държава-членка, да се засичат и да се разрешава продължаването им с първоначалното съдържание, непокътнато, преместено или заменено частично или изцяло.

Член 23

Разследвания под прикритие

1. При поискване от страна на запитващия орган, запитваният орган може да допусне служители на митническата администрация на държавата-членка отпредила искането, или служители работещи от името на тази администрация, да извършат операцията си под фалшива самоличност (следователи под прикритие) на територията на запитваната държава-членка. Запитващият орган представя искането си само и единствено, когато е изключително трудно за изясняване на фактите без прибегване до предложените мерки за разследване. Съответните служители получават право по време на разследването си да събират информация и да се свързват с подозрителни или други лица свързани с тях.

2. Разследвания под прикритие в запитваната държава-членка са с ограничена продължителност. Подготовката и надзора на разследванията се извършват в тясно сътрудничество между съответните органи на запитващата и запитваната държава-членка.

3. Условието, при които се разрешава провеждане на разследване под прикритие, както и условията при които се провежда, се определят от запитваният орган съобразно националното му право. Когато в хода на разследване под прикритие се придобие информация, различна от тази, изискана по първоначалното искане за него, условията по използване на така придобитата информация се определят също така от запитваният орган съобразно националното му право.

4. Запитваният орган предоставя необходимата работна ръка и техническа подкрепа. Той предприема мерки, за да защити служителите, посочени в параграф 1, докато те действат на територията на запитваната държава-членка.

5. Когато депозират правните си инструменти за приемане на настоящата конвенция, държавите-членки имат право да декларират, че те не са обвързвани от настоящия член, или от част от него. Такива декларация може да се оттегли по всяко време.

Член 24

Съвместни екипи за специални разследвания

1. По взаимно споразумение, органите на няколко държави-членки могат да създадат съвместен екип за специални разследвания, установен в една държава-членка и, включващ служители със съответните специалности.

Съвместният екип за специални разследвания има следните задачи:

- да провежда трудни и специализирани разследвания на специфични нарушения, изискващи едновременни, координирани действия на заинтересованите държави-членки;

- да координира съвместни дейности по предотвратяване и разкриване на различни видове престъпления, и да получава информация за участващите в тях лица, сътрудниците им и използваните от тях методи.

2. Съвместните екипи за специални разследвания провеждат операциите си при спазване на следните общи условия:

а) създават се само и единствено за определена цел и за ограничен срок от време;

б) служител на държавата-членка, където екипа провежда операциите си е негов ръководител;

в) участващите служители отговарят по реда на местното законодателство на територията на която държава-членка се провеждат операциите на екипа;

г) държавата-членка, на чиято територия се провеждат операциите на екипа предприема всички необходими организационни договорености, за да може да работи екипа.

3. Членството в екипа не дава на служителите в него никакви правомощия за намеса на територията на друга държава-членка.

ДЯЛ V

ЗАЩИТА НА ДАННИТЕ

Член 25

Защита на данните при обмен на данни

1. При обмен на данни, митническите администрации отчитат за всеки един случай изискванията за защита на лични данни. Те спазват съответно разпоредбите на Конвенцията на Съвета на Европа от 28 януари 1981 г. за защитата на лицата при автоматична обработка на лични данни. С цел да изпълнява изискванията по защита на данни, всяка държава-членка е в правото си, в съответствие с параграф 2, да наложи ограничения по обработката на лични данни от друга държава-членка, на която могат да бъдат предадени такива лични данни.

2. Без да се накърняват разпоредбите на Конвенцията относно използването на информационни технологии за митнически цели, за лични данни, съобщавани по силата на тази конвенция, се прилагат следните разпоредби:

а) обработката на данни от получаващия ги орган се допуска само за целите, посочени в член 1, параграф 1. Този орган може да ги предаде, без да изисква предварително разрешение от държавата-членка, която му ги е предоставила, на митническите си органи, на органите на следствието и на съдебните органи, за да им позволи да разследват и наказват нарушения по смисъла на член 4, параграф 3. Във всички останали случаи на предаване на данни е необходимо съгласието на държавата-членка, която ги е предоставила;

б) органът на държавата-членка, който предоставя данните отговаря за тяхната точност и актуалност. Когато се установи, че са предадени неточни данни, или такива, които не следва да се предават, или че законно предадените данни следва на по-късен етап да се заличат съобразно закона на предаващата ги държава-членка, получилият данните орган се уведомява незабавно за съответния случай. Той е задължен да поправи данните или да ги заличи. Когато от своя страна получилият данните орган счита, че предадените данни са неточни, или следва да се заличат, той известява за това съобщилата ги държава-членка;

в) в случаите, когато съгласно закона на съобщаващата държава-членка, съобщените данни следва да се заличат или изменят, заинтересованите лица следва да получат действително право да ги променят;

г) предаването и получаването на обменени данни се завежда надлежно от съответните органи;

д) когато се изисква по закон, предаващият и получаващият данните орган известяват за действията си засегнатото лице за предадените лични данни и за начина им на употреба, когато лицето подаде искане за това. Не съществува задължение за предаване на информацията, когато след проучване се установи, че задържаната информация е значително по-важна за публиката, отколкото за заинтересованото от получаването ѝ лице. Освен това, правото на заинтересованото лице да получи информацията относно предадените данни се определя съобразно национално законодателство, разпоредби и процедури в държавата-членка, на чиято територия се изискват тези данни. Преди да се вземе каквото и да е решение относно предоставяне на информацията, съобщаващият я орган получава възможност да изрази становището си по въпроса;

е) държавите-членки носят отговорност в съответствие с техните закони, разпоредби и процедури, за нанесените щети, на което и да е лице при преработката на данни предадени на

друга държава-членка. Тази разпоредба се прилага и когато щетите са нанесени от неточно предадени данни или, когато съобщаващият данните орган е направил това в нарушение на настоящата конвенция;

ж) предадените данни не могат да се съхраняват за срок по-дълъг от необходимите цели за които са предадени. Необходимостта от задържането им се проучва в съответния момент от засегнатата държава-членка;

з) във всеки един случай данните получават поне същата защита, каквато получават и други подобни в получилата ги държава-членка;

и) всяка една държава-членка е длъжна да вземе съответните мерки за прилагане на ефективен контрол, за да осигури спазването на настоящия член. Държавите-членки могат да възложат задачата по контрола на националния надзорен орган, упоменат в член 17 от настоящата конвенция и отнасящ се до използването на информационни технологии за митнически цели.

3. По смисъла на настоящият член, “обработката на лични данни” се разбира в съответствие с определението, дадено в член 2, буква б) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни³

ДЯЛ VI

ТЪЛКУВАНЕ НА КОНВЕНЦИЯТА

Член 26

Съдът на Европейските общности

1. Съдът на Европейските общности има юрисдикция да решава възникнали спорове между държавите-членки относно тълкуване или прилагане на настоящата конвенция, когато се окаже невъзможно Съветът да разреши спора в рамките на шест месеца след поставянето на въпроса пред Съвета от някой от членовете му.

2. Съдът на Европейските общности разполага с юрисдикция да решава възникнали спорове между държавите-членки, от една страна, и Комисията, от друга страна, относно тълкуване или прилагане на настоящата конвенция, когато се окаже невъзможно спорът да се разреши чрез преговори. Спорните въпроси се поставят пред Съда след изтичане на срок от шест месеца от датата, на която една от страните е нотифицирала другата за наличието им.

3. Съдът на Европейските общности разполага с юрисдикция да издава преюдициални заключения по тълкуване на настоящата конвенция, при спазване на условията, определени в параграфи 4 - 7.

³ ОВ L 281, 23.11.1995 г., стр. 31.

4. По силата на декларация, представена при подписване на настоящата конвенция, или по всяко време след това, всяка една държава-членка може да приеме юрисдикцията на Съда на Европейските общности да издава преюдициални заключения по тълкуване на настоящата конвенция, както е посочено в параграф 5, буква а) или б)

5. Държава-членка, която е представила декларация по смисъла на параграф 4 посочва едно от следните:

а) всеки съд или трибунал на тази държава членка, срещу чиито решения няма средство за съдебна защита по силата на действащото национално законодателство, може да изиска от Съда на Европейските общности да издаде преюдициално заключение по разглеждано от него дело, свързано с тълкуване на настоящата конвенция, когато този съд или трибунал счита, че подобно решение се налага за да може да произнесе присъда, или пък

б) всеки съд или трибунал на тази държава-членка, може да изиска от Съда на Европейските общности да издаде преюдициално заключение по разглеждано от него дело, свързано с тълкуване на настоящата конвенция, когато този съд или трибунал счита, че подобно решение се налага, за да може да произнесе присъда.

6. Протоколът относно Устава на Съда на Европейските общности и Процедурният правилник на този Съд се прилагат.

7. Всяка държава-членка, независимо дали е представила, или не, декларация по силата на параграф 4, има право да представи мнение по случай или писмено наблюдение пред Съда за всички случаи, които възникват съгласно параграф 5.

8. Съдът на Европейските общности няма право да проверява валидността или пропорционалността на операции, извършвани от компетентните органи по спазване на законността и реда съгласно настоящата конвенция, нито пък да издава решения по упражняване на отговорности, които са в правомощията на държавите-членки по спазване на законността и реда, както и за защита на вътрешната им сигурност.

ДЯЛ VII

ПРИЛАГАНЕ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 27

Поверителност

При всеки един случай на обмен на информация, митническите администрации отчитат изискванията свързани с поверителност по тайната на разследванията. За тази цел, всяка една държава-членка може да налага условия относно използването на информацията от други държави-членки, на които тази информация се предава.

Член 28

Исключения от задълженията за предоставяне на помощ

1. Настоящата конвенция не задължава органите на държавите-членки да си предоставят взаимопомощ, когато такава помощ може да е вредна за обществената политика, или други основни интереси на засегнатата държава, по-специално свързани със защита на данните, или пък когато обхвата на изискваното действие, и по-специално в контекста на специалните форми на сътрудничество, предвидени в дял IV, очевидно е непропорционален на сериозността на предполагаемото нарушение. В такива случаи, помощта може да бъде напълно, или частично отказана, или да се постави под определени условия за спазване.
2. За всеки един отказ да се предостави помощ се дават причини за това.

Член 29

Разходи

1. Държавите-членки обикновено се освобождават от искове за възстановяване на средства, изразходвани при прилагане на настоящата конвенция, с изключение на разходи за хонорари изплатени на експерти.
2. Когато за изпълнението на искането, се налагат значителни и извънредни разходи, замесените митнически администрации се консултират, за да определят сроковете и условията по изпълнение на подобно искане, както и начина, по който се поемат разходите.

Член 30

Резерви

1. Освен по реда, предвиден в член 20, параграф 8, член 21, параграф 5 и член 23, параграф 5, настоящата конвенция не подлежи на никакви други резерви.
2. Държави-членки, които вече са установили споразумения помежду си по реда на тези, уредени в дял IV от настоящата конвенция, могат да се формулират резерви по силата на параграф 1, единствено доколкото подобни резерви не засягат задълженията им съгласно такива споразумения.
3. Съответно, задълженията, произтичащи от разпоредбите на Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагане на Шенгенското споразумение от 14 юни 1985 г. относно постепенното премахване на проверките по общите граници на държавите-членки, които водят до по-тясно сътрудничество, не се променят от разпоредбите в настоящата конвенция в контекста на отношенията между държавите-членки, които са обвързани с тези разпоредби.

Член 31

Териториално прилагане

1. Разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат на определените в член 3, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността², както е ревизиран с Акта относно условията по присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция и поправките на Договорите върху които се създава Европейският съюз³, и Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г.⁴, включително за Федерална република Германия, остров Хелиголанд и територия Бюсинген (в рамките и по силата на Договора от 23 ноември 1964 г. между Федерална република Германия и Конфедерация Швейцария относно включването на община Бюсинген ам Хохрейн в митническата територия на Конфедерация Швейцария, или съвременната му версия) и, за Италианската република, общините Ливиньо и Кампионе д'Италия, както към териториалните води, така и към вътрешните морски води и въздушното пространство на териториите на държавите-членки.

2. При единодушие по реда на процедурата, предвидена в дял VI на Договора за Европейския съюз, Съветът може да адаптира параграф 1 към всяко изменение на разпоредбите на правото на Общността, които са упоменати в него.

Член 32

Влизане в сила

1. Настоящата конвенция подлежи на приемане от страна на държавите-членки в съответствие с техните съответни конституционни изисквания.

2. Държавите-членки нотифицира депозитара за приключване на конституционните процедури по приемане на настоящата конвенция.

3. Настоящата конвенция влиза в сила деветдесет дни след получаване на нотификацията, посочена в параграф 2 от държавата, член на Европейския съюз по време на приемането от Съвета на Акта по установяване на настоящата конвенция, който е последна стъпка по завършване на формалната част по влизането ѝ в сила.

4. До влизането в сила на настоящата конвенция, всяка държава-членка при представяне на нотификацията, посочена в параграф 2, или на по-късен етап, декларира, че доколкото се отнася до нея, настоящата конвенция се прилага, с изключение на член 26, в отношенията ѝ с останалите държави-членки, направили същата декларация. Тези декларации влизат в сила деветдесет дни след депозирането им.

² ОВ L 302, 19.10.1992 г., стр. 2

³ ОВ L 1, 1.1.1995 г., стр. 181,

⁴ ОВ L 17, 21.1.1997 г., стр. 2.

5. Настоящата конвенция се прилага само спрямо искания, представени след датата, на която влиза в сила, или започва да се прилага между запитваната държава-членка и запитващата държава-членка.

6. С влизането в сила на настоящата конвенция се отменя Конвенцията за временна взаимопомощ между митническите администрации от 7 септември 1967 г..

Член 33

Присъединяване

1. Настоящата конвенция е открита за присъединяване от всяка държава, която стане държава-членка на Европейския съюз.

2. Съставеният от Съвета на Европейския съюз текст на Конвенцията на езика на присъединяващата се към нея държава-членка се приема за автентичен.

3. Документите по присъединяването се депозират при депозитара.

4. Настоящата конвенция влиза в сила за всяка държава-членка, която се присъедини към нея деветдесет дни след депозиране на нейния инструмент за присъединяване, или на датата на влизане в сила на конвенцията, за случаите когато е влязла в сила след изтичане на този срок от деветдесет дни.

5. Когато настоящата конвенция не е влязла още в сила към датата на депозиране на нейния инструмент за присъединяване, за присъединяващата се държава-членка се прилага член 32, параграф 4.

Член 34

Изменения

1. Изменения се предлагат от всяка една държава-членка, която е високодоговаряща се страна по нея. Всички предложения за изменения се изпращат до депозитара, който ги съобщава на Съвета и Комисията.

2. Като спазва разпоредбите на член 31, параграф 2, Съветът приема измененията на конвенцията и ги предава на държавите-членки за приемане съобразно конституционните им изисквания.

3. Приетите съобразно параграф 2 изменения влизат в сила съобразно член 32, параграф 3.

Член 35

Депозитар

1. Генералният секретар на Съвета на Европейския съюз действа като депозитар на настоящата конвенция.

2. Депозитарът публикува в *Официален вестник на Европейските общности* информация по приемането, присъединяването, прилагането, декларациите и резервите, както и всички нотификации, свързани с настоящата конвенция.

Съставено в Брюксел на 18 декември 1997 г., в един екземпляр на датски, нидерландски, английски, фински, френски, немски, гръцки, ирландски, италиански, португалски, испански и шведски езици, като всички текстове са еднакво автентични, а оригиналите се депозират при Генералният секретар на Съвета на Европейския съюз.

ПРИЛОЖЕНИЕ

ДЕКЛАРАЦИИ, КОИТО ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПРИЛОЖЕНИ КЪМ КОНВЕНЦИЯТА И ПУБЛИКУВАНИ В ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК

1. Член 1, параграф 1 и член 28

С оглед на изключенията от задължението да се предоставя помощ по реда на член 28 от Конвенцията, Италия декларира, че изпълняването на искания за взаимопомощ по реда на настоящата конвенция, които се отнасят до нарушения, които не се считат по силата на италианското законодателство за нарушения на митническите разпоредби на Общността или националните митнически разпоредби, могат - поради причини свързани с разпределението на компетенции между местните органи по предотвратяване и преследване на престъпления - да навредят на обществената политика или други основни национални интереси.

2. Член 1, параграф 2 и член 3, параграф 2

Дания и Финландия декларира, че тълкуват термина “съдебни органи” или “съдебен орган” в член 1, параграф 2 и член 3, параграф 2 от Конвенцията по смисъла на декларациите им извършени съобразно член 24 от Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси, подписана в Страсбург на 20 април 1959 г.

3. Член 4, параграф 3, второ тире

Относно член 4, параграф 3, второ тире, Дания декларира, че тестът му се отнася само до дейности, чрез които определено лице участва в извършени от група хора, действащи към обща цел, едно или повече нарушения, включително и за случаите когато въпросното лице не е участвало в действителното извършване на това нарушение или нарушения; подобно участие може да се основава само върху знанието за целите и общите криминални дейности на групата, или знание за намерението на групата да извърши тези нарушения.

4. Член 4, параграф 3, трето тире

Относно член 4, параграф 3, трето тире, Дания декларира, се прилага само за предумишлени нарушения, за които получаването на крадени стоки по всяко време е наказуемо по силата на датското право, включително раздел 191а на Датския наказателен кодекс за получаване на крадени наркотични вещества и раздел 284 от Наказателния кодекс за получаване на стоки във връзка контрабанда от особено тежко естество.

5. Член 6, параграф 4

Дания, Финландия и Швеция декларира, че служителите за свързка посочени в член 6, параграф 4, могат да представляват и интересите на Норвегия и Исландия или *vice versa*. Петте северни страни имат споразумение от 1982 г., според което служители за свързка на една от тези страни представляват и другите Северни страни. Споразумението е подписано с

цел да се засили борбата с трафика на наркотични вещества и да се намали икономическата тежест върху отделните страни по издръжката на тези служители за свързка. Дания, Финландия и Швеция придават голямо значение на това споразумение, което функционира добре.

6. Член 20, параграф 8

Дания декларира, че приема разпоредбите на член 20, при следните условия: при провеждане на действащо преследване от митническите органи на друга държава-членка по море или по въздух, преследването може да продължи на датска територия, включително и датските териториални води и въздушното пространство над датската територия и териториалните ѝ води, само и единствено когато компетентните датски органи са получили предизвестие за него.

7. Член 21, параграф 5

Дания декларира, че приема разпоредбите на член 21, при следните условия: Презграничен надзор без предварително разрешение може да се извършва единствено във връзка с член 21, параграфи 2 и 3, само когато са налице сериозни основания да се приема, че лицата под наблюдение участват в някое от нарушенията, упоменати в член 19, параграф 2, които могат да доведат до екстрадиция.

8. Член 25, параграф 2, i)

Държавите-членки се информират една друга за предприетите от Съвета мерки по спазване на поетите задължения в точка i).

9. Декларация, съставена по силата на член 26, параграф 4

При подписване на настоящата конвенция, следните декларират, че приемат юрисдикцията на Съда на Европейските общности съобразно процедурите, определени в член 26, параграф 5.

- Ирландия в съответствие с процедурите, определени в член 26, параграф 5, буква а),
- Федерална република Германия, Гръцката република, Италианската република и Република Австрия в съответствие с процедурите, определени в член 26, параграф 5, буква б).

ДЕКЛАРАЦИЯ

Федерална република Германия, Италианската република и Република Австрия си запазват правото да предвидят в националното си законодателство, че, когато даден въпрос се отнася до тълкуването на Конвенцията за взаимопомощ и сътрудничество между митническите администрации, по дело водено в национален съд или трибунал, срещу чиито присъди няма

средство за съдебна защита по действащото национално законодателство, този съд или трибунал се задължава да препрати въпроса към Съда на Европейските общности.